

LES FADES

Una vegada hi havia una viuda que tenia dues filles, de les quals la gran se li assemblava tant de cara i de caràcter, que hauríeu dit que eren la mateixa persona. La mare i la filla gran eren, tant l'una com l'altra, tan antipàtiques i orgulloses, que no es podia viure amb elles. La petita, que era el retrat del seu pare per la dolçor i l'honradesa, era una de les noies més boniques que mai s'hagin vist.

La mare estava boja per la filla gran, alhora que tenia una mania molt forta a la petita. La feia menjar a la cuina, i sempre la feia treballar sense parar. Entre d'altres coses, aquesta pobra noia havia d'anar, dues vegades cada dia, a buscar aigua a una font que es trobava a més de mitja hora de la casa, i tornar-ne amb una gran gerra plena d'aigua.

Un dia que havia anat a buscar aigua, va acostar-se-li una pobra dona que li va demanar que li donés de beure.

—Prou que sí, bona dona —li va dir la noia—. I, després d'**esbaldir** la gerra, va omplir-la d'aigua del racó més net de la font i la hi oferí, tot sostenint la gerra perquè pogués beure més fàcilment.

La bona dona, després d'haver begut, li va dir:

—Sou tan bonica, tan bona i tan gentil, que no em puc estar de fer-vos un do —car era una fada que havia adoptat la forma d'una pobra dona per veure fins a quin punt la noia era bona—. Us dono per do que per cada paraula que direu, us sortirà de la boca una flor o una pedra preciosa.

Quan la noia va arribar a casa, la seva mare la va renyar perquè s'havia entretingut tant.

—Perdoneu-me, mare —va dir la noia—, que hagi trigat tant.

I en dir aquests mots, li van sortir de la boca dues roses, dues perles i dos grans diamants.

—Què és, això? —va dir la mare amb sorpresa—. T'han sortit perles i diamants de la boca. Com és, això, filla meva?

Era la primera vegada que li deia *filla*.

La pobra noia va explicar **ingènuament** tot el que li havia passat, i mentre parlava li va sortir una infinitat de diamants de la boca.

—Ara mateix —va dir la mare— hi enviaré la meva filla. Mira —va afegir adreçant-se a la filla gran—, mira què surt de la boca de la teva germana, quan parla. Oi que t'agradaria tenir el mateix do? Doncs vés, només has d'anar a buscar aigua a la font, i quan una pobra dona et demani aigua per beure, **cuïta** a donar-n'hi.

—No sóc jo qui ha d'anar a la font, en aquesta casa —va respondre la noia gran.

—Doncs vull que hi vagis —va advertir-li la mare—. I ara mateix!

La noia gran va anar-hi. Tot rondinant, va agafar el **flascó d'argent** més bonic que hi havia a la casa.

Tot va ésser arribar a la font, que va veure sortir del bosc una dama magníficament vestida, que li va demanar per beure. Era la mateixa fada que s'havia aparegut a la seva germana, però que ara havia pres l'aspecte i els vestits d'una princesa, per veure fins on arribava la maldat d'aquella noia.

—Que us penseu que he vingut —li va dir orgullosament— per donar-vos de beure? Justament he dut un flascó de plata per donar de beure a la senyora, oi? Em sembla que el millor que podeu fer és beure vós mateixa amb les mans.

—Sou molt dolenta —va dir la fada—. Doncs bé, com a paga per la vostra amabilitat us donaré un do: per cada paraula que direu us sortirà de la boca una serp o un gripau.

Així que la mare la va veure, li va dir:

—Com ha anat, filla meva?

—Ai, mare! Ai, mare! —li va respondre la noia tot deixant anar de la boca dos **escurçons** i dos gripaus.

—Déu del Cel! —va cridar la mare—. Què és, això? La teva germana en té la culpa. Me les pagarà! —i va córrer a cercar-la per clavar-li una pallissa.

La pobra nena va fugir cap al bosc. El fill del rei, que tornava de caçar, la va trobar i, veient-la tan bonica, li va preguntar què feia allà tota sola, i per què plorava.

—Ai, senyor —va dir ella—. La meva mare m'ha tret de casa.

El fill del rei, que li havia vist sortir de la boca cinc o sis perles i el mateix nombre de diamants, li va pregar que li expliqués tot el que havia passat. Així ho va fer ella. El fill del rei se'n va enamorar i, considerant que aquell do valia més que tot el que pogués tenir qualsevol altra noia, la va fer anar amb ell a la cort i s'hi va casar.

Pel que fa a la seva germana, cal dir que es va fer odiar tant, que la seva pròpia mare la va treure de casa i, la **dissortada**, després d'haver corregut pertot arreu sense que ningú la volgués, va anar a morir en un racó d'un bosc.

Charles Perrault

COMPREENSIÓ

1. Respon aquestes preguntes sobre el text que acabes de llegir.

- Com era cada una de les filles?
-

- Com les tractava la mare?
-

- Com s'apareix la fada a cada una de les filles?
-

- Quins dons reben les filles? Per què?
-

- Per què el príncep s'enamora de la filla petita?
-

